

☞ Sari õnnetuid lugusid ☞

ESIMENE RAAMAT

AHASTAV ALGUS

LEMONY SNICKET

Brett Helquisti *illustratsioonid*

Tõlkinud Maarja Kangro

Draakon & Kuu

Originaal: THE BAD BEGINNING

Lemony Snicket, Brett Helquist

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, Inc.

© Tekst Lemony Snicket, 1999

© Illustratsioonid Brett Helquist, 1999

© Tõlge Maarja Kangro, Draakon & Kuu, 2003

Seda raamatut ei tohi ilma kirjastaja loata paljundada ei osaliselt ega tervikuna, samuti ei tohi seda talletada infosüsteemides ega edastada elektroonilisel või mehaanilisel teel, lindistuste või fotokoopiate kujul. Õiguste kohta saate teavet aadressil: Draakon & Kuu lasteraamatud, Narva mnt. 1, pk 4130, 10510 Tallinn.

Teksti toimetaja: Rein Põder

ISBN 9985-9430-2-3

www.draakonkuu.com

*Beatrice'ile,
kullakallile kadunukesele*

Esimene

P E A T Ü K K

Kui sind huvitavad lood, mis lõpevad õnnelikult, peaksid sa pigem mõne teise raamatu kätte võtma. Selles raamatus ei puudu mitte ainult õnnelik lõpp, vaid ka õnnelik algus, ja keskelgi on õnnelikke sündmusi väga vähe. Sest kolme Baudelaire'i võsukese elus ei olnud just palju õnnelikke sündmusi. Violet, Klaus ja Sunny Baudelaire olid taibukad lapsed, nad olid võluvad, leidlikud ja kenade näojoontega, aga neil vedas hullupööra viltu, ja suurem osa sellest, mis nendega toimus, oli tulvil ebaõnne, häda ja hukatust. Mul on kahju sulle tunnistada, aga just nii see lugu oli.

Nende hädad said alguse ühel päeval Soolarannas. Baudelaire'ide kolm last elasid koos vanematega tohutu suures villas tolmuse ja kärarikka linna südames, ja aeg-ajalt lubasid vanemad neil kipaka trolliga — nagu sa arvatavasti tead, tähendab “kipakas” ebakindlat või kergesti ümberminevat — omapäi randa sõita, kus nad võisid teha, mida süda lustis, kui nad ainult õhtusöögiajaks koju tulid. Sel hommikul oli ilm pilves ja hall, mis aga Baudelaire'i võsukestele vähimatki korda ei läinud. Sooja ja päikesepaistelise ilmaga oli Soolarand turistide täis ning võimatu oli leida sobivat kohta, kuhu tekki maha laotada. Halli ja sompus ilmaga oli rand Baudelaire'ide päralt ja nad võisid teha, mis neil iganes pähe tuli.

Violet Baudelaire'ile, kõige vanemale, meeldis lutsu visata. Nagu enamik neljateistkümnendaastasi, oli ta paremakäeline, nii et kivid lendasid mööda sünget veepinda kaugemale, kui ta neid parema, aga mitte vasaku käega lennutas. Lutsu visates uuris ta silmapiiri ja

mõtles leiutisele, mida tal oli plaanis ehitada. Igaüks, kes Violetti tundis, võis aru saada, et ta mõtles pingsalt, kuna ta pikad juuksed olid paelaga kinni seotud, et need silma ei tükiks. Violetil oli soont veidrate masinavärkide leiutamise ja ehitamise peale, ja nõnda täitsid ta mõtteid sageli kangid, plokid ja muud mehhanismid ning loomulikult ei tahtnud ta end segada lasta millestki nii tühisest nagu juuksed. Sel hommikul juurdles ta, kuidas konstrueerida masinat, mis tooks tagasi kivi, mille sa oled ookeani visanud.

Klaus Baudelaire, keskmine laps ja ainus poiss, armastas uurida olendeid, keda tõusuvesi randa oli uhtunud. Klaus oli veidi üle kaheteistkümnne aasta vana ja kandis prille, mis andsid talle intelligentse väljanägemise. Ja ta *oligi* intelligentne. Baudelaire'ide vanematel oli kodus tohutu suur raamatukogu, ruum täis tuhandeid raamatuid peaaegu iga valdkonna kohta maailmas. Kuna Klaus oli kõigest kahe-teistkümnene, polnud ta muidugi jõudnud

lugeda kõiki raamatuid, aga ta oli lugenud neist väga paljusid ja loetust tublisti teadmisi kogunud. Ta oskas krokodilli alligaatorist eristada. Ta teadis, kes tappis Julius Caesari. Ja ta teadis väga palju Soolarannas elutsevate pisikeste libedate elukate kohta, keda ta praegugi uuris.

Sunny Baudelaire'ile, kõige nooremale, meeldis asju hammustada. Ta oli alles beebi ja oma ea kohta väga pisike, vaevalt saapast suurem. Aga selle, mis tal kasvus puudu jäi, tegi ta tasa oma nelja hamba suuruse ja teravusega. Sunny oli selles eas, kus enamasti räägitakse arusaamatute hüüatustega. Kui ta just ei lausunud neid paari sõna oma sõnavarast, mis on ka tegelikult olemas, nagu “lutt”, “emme” ja “amps”, oli suuremal osal inimestest raske aru saada, mida Sunny mõtles. Sel hommikul ütles ta näiteks mitu korda “gäkk!”, mis tähendas tõenäoliselt: “Vaata, mis kummaline kuju see sealt udust välja ilmus!”

Ja tõepoolest, eemalt mööda Soolaranna uduvines veepiiri lähenes Baudelaire'i lastele pikk

kuju. Sunny oli juba mõnda aega kuju jälginud ja kisa teinud, kui Klaus pilgu ogaliselt krabilt üles tõstis ja teda samuti märkas. Ta küünitas end Violeti poole ja puudutas ta käsivart, tuues tüdruku leiutajamõtetest tagasi.

“Vaata,” ütles Klaus ja osutas kuju poole. Too tuli lähemale ja lapsed võisid nüüd märgata üksikasju. Kuju oli täiskasvanud inimese suurune, ainult et ta pea oli piklik ja üsna nurgelise väljanägemisega.

“Misasi see sinu arust on?” küsis Violet.

“Ma ei tea,” vastas Klaus kuju poole kõõritades, “aga paistab, et ta tuleb otse meie poole.”

“Siin rannas oleme ainult meie,” sõnas Violet veidi ärevalt. “Ta ei saagi kellegi teise poole tulla.” Violet pigistas oma vasakus käes õhukest siledat kivi, mida ta oli tahtnud visata nii kaugemale, kui suudab. Hetkeks tekkis tal mõte sellega kuju pihta visata, kuna too tundus nii hirmutav.

“Ta ainult paistab hirmus,” ütles Klaus justkui õe mõtteid lugedes, “sest udu on nii paks.”

Nii see oligi. Kui kuju lasteni jõudis, nägid nood kergendustundega, et tegu polnud kellegi hirmuäratavaga, vaid inimesega, keda nad tundsid: härra Poe'ga. Härra Poe oli härra ja proua Baudelaire'i sõber, kellega lapsed olid mitu korda õhtusöögil kohtunud. Üks asi, mis Violetile, Klausile ja Sunnyle oma vanemate juures tõesti meeldis, oli see, et nood ei saatnud lapsi minema, kui neile külalised tulid, vaid lubasid lastel peolauda istuda ja vestlusest osa võtta, kui lapsed pärast aitasid lauda koristada. Härra Poe oli lastele meelde jäänud sellega, et tal oli pidevalt nohu ja ta pidi alatasa vabandust paluma ja kõhahoo pärast lauast teise tuppä minema.

Härra Poe võttis kõvakübara peast, nii et ta pea paistis udu sees suure ja kandilisena, ning seisatas hetkeks, kõhides valjusti valgesse taskurätti. Violet ja Klaus astusid tema poole, et talle kätt anda ja tere öelda.

“Tere päevast!” ütles Violet.

“Tere päevast!” ütles Klaus.

“Tree äeh!” ütles Sunny.

“Tervist, tervist,” vastas härra Poe, ent ta nägi välja väga õnnetu. Mõne sekundi jooksul ei öelnud keegi midagi, ja lapsed mõtlesid, mida härra Poe küll Soolarannas tegi, sellal kui ta oleks pidanud linnas pangas töötama. Tal polnud üldsegi rannarõivaid seljas.

“Kena päev täna,” alustas Violet viimaks juttu. Sunny tegi häält, mis meenutas tigeda linnu oma, ja Klaus tõstis ta endale sülle.

“Jajah, kena päev,” sõnas härra Poe hajameelselt ja silmitses tühja randa. “Lapsed, ma kardan, et mul on teile väga halbu uudiseid.”

Kolm Baudelaire'i võsukest vaatasid talle otsa. Violet pigistas vasakus käes kohmetult kivi ja rõõmustas, et polnud sellega härra Poe'd visanud.

“Teie vanemad,” lausus härra Poe, “hukkusid kohutavas tulekahjus.”

Lapsed ei kostnud sõnagi.

“Nad hukkusid tulekahjus,” jätkas härra Poe, “mis hävitas kogu teie maja. Mul on väga, väga kurb seda teile teatada, mu kullakesed.”

Violet pööras pilgu härra Poe'lt ära ja põrnit-
ses ookeani. Härra Poe polnud Baudelaire'i lapsi
kunagi “kullakesteks” nimetanud. Tüdruk sai
aru, mida härra Poe ütles, aga ta arvas, et mees
teeb nalja, tahab koledal kombel tema ja ta õe-
venna üle irvitada.

“Hukkused,” sõnas härra Poe, “see tähendab
“said surma”.”

“Me *teame*, mida “hukkuma” tähendab,”
porises Klaus. Ta teadis küll, mida tähendab
sõna “hukkuma”, aga ta ei suutnud päris hästi
aru saada, mida härra Poe tahtis öelda. Talle tun-
dus, et härra Poe ütles kogemata midagi valesti.

“Tuletõrjujad tulid muidugi kohale,” teatas
härra Poe, “aga nad jäid hiljaks. Kogu maja oli
leekides. Ja see põles maatas maha.”

Klaus kujutas ette, kuidas kõik nende raa-
matud tuld võtsid. Nüüd ei saa ta neid kõiki
enam kunagi läbi lugeda.

Härra Poe kõhatas mitu korda taskurätikusse,
enne kui ta juttu jätkas. “Mind saadeti siia teile
järele ja ma viin teid seniks oma koju, kui me

asjad läbi mõtleme. Ma olen teie vanemate testamendi täideviija. See tähendab, et mina kannan hoolt teie isa-ema tohutu vara eest ja vaatan, mis teist, lastest, saab. Kui Violet saab täisealiseks, kuulub varandus teile, aga kuni te veel väikesed olete, haldab seda pank.”

Kuigi härra Poe oli end nimetanud testamendi täideviijaks, tundus Violetile, nagu oleks tegu surmanuhtluse täideviijaga. Mees oli lihtsalt randa marssinud ja nende elu igaveseks ümber muutnud.

“Tulge minuga kaasa,” ütles härra Poe ja sirutas käe välja. Et sellest kinni võtta, pidi Violet kivi käest poetama. Klaus võttis kinni Violeti teisest käest, ja Sunny võttis kinni Klaus'i teisest käest, ja niimoodi lahkusidki kolm Baudelaire'i võsukest — nüüdsest Baudelaire'i orvud — rannast ja oma minevikust.